

vergadering **C22 – WON3**

zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Woonbeleid, Stedelijk Beleid en Energie

van 18 oktober 2012

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Hermes Sanctorum tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de aanduiding van zogenaamde default- of standaardleveranciers in de energiemarkt

- 46 (2012-2013)

3

■

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van de heer Hermes Sanctorum tot mevrouw Freya Van den Bossche, Vlaams minister van Energie, Wonen, Steden en Sociale Economie, over de aanduiding van zogenaamde default- of standaardleveranciers in de energiemarkt - 46 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Voorzitter, federaal minister van Economie, Consumenten en Noordzee Vande Lanotte wil Electrabel en Luminus verplichten de zogenaamde trouwste klanten het goedkoopste tarief aan te bieden. In feite gaat het om de defaultklanten. Dit zijn klanten die op de vrije energiemarkt nooit actief zijn geworden. Ze hebben ook nooit een contract getekend. Het zijn slapende klanten die nooit de moeite hebben gedaan na te gaan wie voor hen de goedkoopste leverancier zou zijn. Opvallend is wel dat het tarief voor de defaultklanten gemiddeld een vijfde duurder dan het goedkoopste markttarief is.

De defaultleveranciers zijn bij de vrijmaking van de markt door de distributienetbeheerders aangeduid. Voor het grondgebied van Infrax is toen Luminus aangeduid. Eandis heeft voor Electrabel gekozen. Er is echter nooit een procedure gestart om te bepalen wie in deze situatie de beste of goedkoopste leverancier is.

Minister, zou het geen goed idee zijn alle distributienetbeheerders te verplichten een transparante publieke aanbesteding te organiseren om de goedkoopste en beste defaultleverancier aan te duiden?

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Voorzitter, de standaardleveranciers zijn de leveranciers die bij de vrijmaking van de energiemarkt een tiental jaren geleden door de distributienetbeheerders zijn aangewezen om te leveren aan de klanten die zelf geen leveringscontract hebben getekend.

Dit betekent dat elke beweging op de energiemarkt, bijvoorbeeld omdat mensen actief op zoek gaan naar de voor hen meest voordelige leverancier of omdat mensen na een verhuis een nieuwe aansluiting nemen, voor een verdere daling zorgt van het aantal mensen die op deze manier bij een standaardleverancier zijn terechtgekomen.

Ten tijde van de vrijmaking van de markt was de aanduiding van een standaardleverancier een noodzakelijke stap. De energieconsument was immers nog niet erg vertrouwd met de werking van de energiemarkt en bovendien moest de energielevering worden verzekerd.

We kunnen ons de vraag stellen of toen niet beter een of andere marktbevraging was georganiseerd. Eerlijk gezegd, denk ik van wel. Het gaat hier echter over zaken die meer dan tien jaar geleden zijn gebeurd. De procedure voor de toewijzing van standaardklanten is in 2000 in de regelgeving ingeschreven. Die bepaling staat niet langer in het Energiedecreet en wordt momenteel niet meer uitgevoerd of toegepast. Het betreft hier een eenmalige overgangsmaatregel.

Ik vind dat nog een heleboel klanten op deze manier worden beleverd. Volgens de statistieken van de Vlaamse regulator van de elektriciteits- en gasmarkt (VREG) hadden in augustus 2012 87,84 procent van de elektriciteitsklanten en 89,75 procent van de aardgasklanten een contract. Dit betekent dat meer dan een op tien klanten niet zelf voor een contract heeft gekozen. Het lijkt me nodig die mensen de mogelijkheid te bieden om van de voordelen van de vrijgemaakte markt te genieten.

Ik onderzoek momenteel de wijze waarop dit tot stand kan worden gebracht. Er zijn een aantal juridische obstakels. Ik ken die standaardklanten niet. De VREG kent die klanten ook niet. De distributienetbeheerders kennen hen niet. We moeten een aantal juridische elementen, onder meer met betrekking tot de privacy, onderzoeken.

Er zijn in mijn ogen een aantal mogelijkheden. Indien we die mensen zouden kunnen identificeren, zouden we door middel van een aanbesteding of een groepsaankoop een contract kunnen opstellen. We zullen die klanten evenwel steeds de keuze moeten laten hier al dan niet op in te tekenen. Een andere mogelijkheid zou eruit bestaan elke standaardklant een gepersonaliseerde V-test af te leveren. Hierdoor zouden ze het voordeel van een eventuele verandering van leverancier kunnen zien.

De eerste vraag is hoe we te weten kunnen komen wie die mensen zijn. Ik onderzoek dat momenteel. We gaan na hoe we die mensen kunnen identificeren. We moeten ontdekken wat het beste kanaal is om die mensen te bereiken. Moeten we in dit verband een opdracht aan de huidige standaardleveranciers geven? Zullen we hen eventueel verplichten een dergelijke vergelijking te maken en door te sturen? Zullen we dat zelf doen of kunnen we die mensen het beste op een andere manier bereiken? Zullen we een of andere aanbesteding of groepsaankoop organiseren? Laten we het initiatief misschien volledig bij de betrokken mensen zelf? We kunnen hen dan een aantal tools verstrekken. Ik onderzoek dit momenteel allemaal.

Minister Vande Lanotte tracht de energieleveranciers ertoe te bewegen verplicht een voordeliger contract te geven. De eerste geluiden van Electrabel zijn niet erg positief. Electrabel lijkt dit denkspoor niet meteen met enthousiasme te volgen. Ik volg dit ook verder op.

Het is mijn bedoeling binnen enkele weken complete duidelijkheid te hebben over mijn juridische mogelijkheden om de distributienetbeheerders of de leveranciers een aantal stappen te laten zetten. Alles moet binnen de juridische mogelijkheden passen. Ik hoop dat dit zal lukken. Ik moet eerst weten wat de meest gepaste wijze is. Dan zal ik onmiddellijk overleg binnen de meerderheid organiseren. Eerst en vooral moet ik echter de juridische context goed laten onderzoeken.

De voorzitter: De heer Sanctorum heeft het woord.

De heer Hermes Sanctorum: Minister, het feit dat u laat onderzoeken op welke manier we dit kunnen aanpakken, klinkt in elk geval positief. De voorbije maanden zijn heel wat energiekanten toch wat bewuster geworden, maar blijkbaar gaat het toch nog altijd over meer dan een op tien van de particuliere afnemers van elektriciteit en gas.

In uw onderzoek gaat u ervan uit dat u die zogenaamde defaultklanten moet kennen. In het voorstel dat ik daarnet heb geformuleerd, is dat eigenlijk niet nodig. Als wij de netbeheerder verplichten om voor de defaultklanten de goedkoopste leverancier te zoeken, dan moeten wij die mensen niet identificeren. In Wallonië is er een distributienetbeheerder, Régie de Wavre, die een aanbesteding organiseerde, en daarbij kwam Essent er als beste uit. In elk geval denk ik dat we via die weg de defaultklanten een goedkoper energiecontract kunnen bieden, maar het zal ook de marktwerking stimuleren. Op die manier krijgen bedrijven als Lampiris, Nuon, Essent en anderen meer gelegenheid om op die markt hun aandeel te winnen aangezien één tiende binnen hun bereik ligt.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Minister, u stelde dat u dat binnen enkele weken allemaal zou kunnen afronden en de laatste onduidelijkheden zouden zijn weggewerkt. Hebt u een bepaalde deadline voor ogen? 1 januari bijvoorbeeld? Of zegt u: we zullen wel zien, ik werk eraan voort?

De voorzitter: Minister Van den Bossche heeft het woord.

Minister Freya Van den Bossche: Eigenlijk is mijn deadline heel eenvoudig. Zodra ik juridisch weet wat er kan, gaan we ermee aan de slag. Ik heb gewoon gevraagd om mij alle elementen aan te leveren. Hoe rapper, hoe beter, zou ik zeggen.

Mijnheer Sanctorum, misschien was ik daarnet niet voldoende duidelijk. De distributienetbeheerders weten ook niet wie de defaultklanten zijn, enkel de leveranciers weten het op dit moment. Ik moet uitzoeken of de overheid dan wel de distributienetbeheerders het recht

hebben om te weten te komen wie dat zijn. Als dat niet zo is, moeten we altijd via de tussenpersoon, zijnde de leverancier, trachten iets te organiseren. De vraag is dan: wat kun je doen om hen dat op te leggen? Indien dat niet veel is, welke vorm van overleg kunnen wij dan organiseren met de leveranciers?

Mijn probleem is niet dat ik het niet weet, mijn probleem is dat de distributienetbeheerders het niet weten. Het voorbeeld uit Wallonië dat u aanhaalt, is een voorbeeld van de eerste aanduiding na de vrijmaking waarbij men ze wel nog kent. Ik ben aan het onderzoeken hoe we die mensen kunnen bereiken, niet wetende wie die mensen zijn. Noch wij, noch de distributienetbeheerders weten dat.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■